EIROPAS KOPIENU KOMISIJA

Briselē, 30.1.2007
COM(2007) 34 galīgā redakcija

KOMISIJAS ZIŅOJUMS PADOMEI

ar ko novērtē progresu, par kuru Itālija paziņojusi Komisijai un Padomei attiecībā uz apmaksājamās papildnodevas atgūšanu no piena ražotājiem par laikposmiem no 1995./1996. gada līdz 2001./2002. gadam

(atbilstīgi Padomes Lēmuma 2003/530/EK 3. pantam)

KOMISIJAS ZIŅOJUMS PADOMEI

ar ko novērtē progresu, par kuru Itālija paziņojusi Komisijai un Padomei attiecībā uz apmaksājamās papildnodevas atgūšanu no piena ražotājiem par laikposmiem no 1995./1996. gada līdz 2001./2002. gadam

(atbilstīgi Padomes Lēmuma 2003/530/EK 3. pantam)

Šo novērtējuma ziņojumu ir sastādījusi Komisija saskaņā ar 3. pantu Padomes 2003. gada 16. jūlija Lēmumā 2003/530/EK par tā atbalsta savietojamību ar kopējo tirgu, kuru Itālijas Republika gatavojas piešķirt tās piena ražotājiem[1].

Saskaņā ar minētā lēmuma 1. pantu, atbalsts, kuru Itālijas Republika pati piešķīrusi, veicot maksājumu Kopienai par piena ražotāju apmaksājamo summu, izmantojot papildnodevu par pienu laikposmā no 1995./1996. gada līdz 2001./ 2002. gadam, ļaujot šiem ražotājiem maksāt parādu kā atliktu maksājumu vairāku gadu gaitā bez procentu likmes piemērošanas, ir izņēmuma kārtā uzskatāms par savietojamu ar kopējo tirgu, ja tiek ievēroti šādi nosacījumi:

– ražotāji atmaksu veic pilnībā, maksājot vienādu summu ik gadu [gada iemaksa] , un

– atmaksas periods nedrīkst pārsniegt 14 gadus (sākot no 2004. gada 1. janvāra).

Saskaņā ar minētā lēmuma 2. pantu, atbalsta piešķiršana ir atkarīga no tā, vai Itālija paziņo kopējo papildnodevu par attiecīgajiem laikaposmiem ELVGF un vai Itālija atskaita nesamaksāto parādu no ELVGF finansētajiem izdevumiem trīs vienādu gada iemaksu veidā attiecīgi par 2003. gada novembri, 2004. gada novembri un 2005. gada novembri.

Itālijas paziņojums par kopējo papildnodevu attiecīgajiem laikposmiem ir veikts saskaņā ar pavadvēstuli, kas datēta ar 2003. gada 26. augustu.

Atlikušā apmaksājamā parāda atskaitījumi tika atbilstoši veikti no izdevumiem, kurus finansē ELVGF par 2003., 2004. un 2005. gada novembri.

Lēmuma 3. pants prasa, lai Itālijas kompetentās iestādes ik gadu Padomei un Komisijai paziņotu par virzību summas atgūšanā no ražotājiem, piemērojot papildnodevas par laikposmu no 1995./1996. gada līdz 2001./2002. gadam.

Atbilstoši šai prasībai Itālijas iestādes ar Lauksaimniecības ministra pavadvēstuli, kas datēta 2005. gada 3. oktobrī, ir iesniegušas ziņojumu Padomei un Komisijai par 2004. gadā paredzēto iemaksu. Šajā ziņojumā nebija iekļauti pienācīgi atjaunināti dati, lai Komisija varētu novērtēt kontroli un jo īpaši turpmākās darbības, kas veiktas gadījumos, kad nav ievēroti maksāšanas termiņi. Ziņojumā, kas iesniegts ar Lauksaimniecības ministra pavadvēstuli un ir datēts ar 2006. gada 5. oktobri, ir dati atjaunināti, kā tika prasīts, par 2004. gada un par 2005. gada iemaksu.

[1] OV L 184, 23.7.2003., 15. lpp.

NODEVAS MAKSĀJUMI SASKAŅĀ AR IEMAKSU GRAFIKU

No 25 000 ražotāju, kuri kopā ir parādā nodevu par septiņiem laikposmiem, uz kuriem attiecas Padomes lēmums, bet kas vēl pirms galīgā sprieduma ir saņēmuši valsts tiesas nolēmumu par maksājuma apturēšanu, aptuveni 15 200 izvēlējušies maksājumus veikt atbilstoši iemaksu grafikam. Ja ražotājs izvēlas maksāt atbilstoši iemaksu grafikam, tiek atsaukta visa nepabeigtā tiesvedība. Tomēr gadījumā, ja kāda ikgadējā iemaksa netiek samaksāta, ražotājs tiek „izslēgts" no grafika, un visai nenomaksātajai summai tiek piemēroti uzkrātie procenti.

15 200 līdzdalīgo ražotāju ir parādā aptuveni 345 miljonus euro, kas veido aptuveni vienu trešdaļu no kopējās ražotāju nenomaksāto nodevu summas. Tādējādi izskatās, ka vairums to ražotāju, kuri individuāli pārsnieguši piegādes mazākos apjomos, ir izvēlējušies pievienoties grafikam. Turpretim ražotāji, kuri individuālie piegādes pārsniegumi ir lielāki (10 000 ražotāju, kuriem tika pieprasīts atmaksāt 695 miljonus euro septiņos atmaksāšanas laikposmos), izvēlējušies turpināt tiesvedību Itālijas tiesās.

Nenomaksāto maksājumu sadalījums 14 gada iemaksās, kā norādīts Itālijas iestāžu paziņojuma 3. pielikumā, liecina par to, ka aptuveni 2280 no līdzdalīgajiem ražotājiem izvēlējušies samaksāt nodevas parādu vienā iemaksā, tādējādi kopējā iekasējamā summa no pirmās iemaksas pārsniedz otrās apjomu par aptuveni 3 miljoniem euro.

Savlaicīga pirmās un otrās iemaksas nokārtošana ir reģistrēta attiecīgi 99,6 % un 97,9 % gadījumos, un rezultātā faktiski iekasēti ir aptuveni 53,5 miljoni euro. Pamatojoties uz pieredzi, kas gūta pēc pirmās iemaksas nokārtošanas, sagaidāms, ka otrās iemaksas galīgais maksājuma procents būs augstāks, nekā pašreiz liecina dati pēc kontroles pārbaužu veikšanas.

Lai gan minētie dati tikai sniedz priekšstatu par vispārēju līdzdalīgo ražotāju iesaisti saistību izpildē, Komisija uzskata, ka pārbaudes, kas veiktas gadījumos, kad maksājums nav ticis reģistrēts noteiktajā termiņā, ir galvenais rādītājs par to, cik lielā mērā iestādes ir apņēmušās nodrošināt pareizu [iemaksu] grafika noteikumu ievērošanu un gādāt par nenomaksātās nodevas pilnīgu atgūšanu. Turklāt salīdzinoši zemais nereģistrētu maksājumu skaits būtu jāuzskata par iemeslu, lai strauji nobeigtu pārbaudes un vajadzības gadījumā uzsāktu aresta procedūras.

Šajā ziņā Komisija nav pilnībā apmierināta ar norādi vien, ka kompetentās iestādes veiktās aptaujas rezultāti, pārbaudot pirmās iemaksas (kura bija jānomaksā līdz 2004. gada 31. decembrim) stāvokli, vēl nebija paziņoti 32 gadījumos no kopējā 269 gadījumu skaita. Vēl izskatās, ka nav pieejama precīza informācija par to, vai ir pabeigtas pārbaudes, lai pārliecinātos, kāds ir maksājumu stāvoklis attiecībā uz nenokārtotiem otrās iemaksas maksājumiem.

NENOMAKSĀTĀ NODEVA PAR LAIKPOSMIEM NO 1995./1996. GADA LĪDZ 2001./2002. GADAM, KAS NAV IEKĻAUTI IEMAKSU GRAFIKĀ UN KAS JOPROJĀM TIEK APSTRĪDĒTI ITĀLIJAS TIESĀS

Jau pieminēts, ka iemaksu grafiks salīdzinoši maz tika izmantots attiecībā uz reģistrēto nodevas apjomu. Tas netieši nozīmē, ka šķēršļi tūlītējai iekasēšanai, ko rada maksājumu pieprasījumu apturēšana, ko nosaka Itālijas tiesas pirms galīgā sprieduma pasludināšanas, attiecas uz aptuveni 10 000 ražotāju, no kuriem ir pieprasīts nodevas maksājums par 695 miljoniem euro, bet kuri ir izvēlējušies turpināt tiesvedību.

Tā kā uz ražotājiem, kas izvēlējušies izmantot iemaksu grafiku, attiecas vairāk nekā 37 000 nodevu rēķinu[2], kas tiek izskatīti tiesā un attiecas uz dažādiem laikposmiem, attiecīgi atcelto tiesvedību apjoms tomēr ir nozīmīgs. Tam vajadzētu veicināt ātrāku atlikušo lietu izskatīšanu tiesās.

Atteikšanās no tiesvedības kā priekšnoteikums, lai pievienotos iemaksu grafikam, notika 2004. gadā. Otrā ziņojuma 18. pielikumā ir norādīts, ka 2005. gada laikā tika pieņemti spriedumi par labu administrācijai attiecībā uz apstrīdēto nodevu apjomu par pieprasīto 191 miljonu euro. Turpretī ražotāju labā pieņemto spriedumu vai pagaidu apturēšanas gadījumu pieprasītā summa ir 37 miljoni euro. Šie spriedumi lielā mērā attiecas uz nodevu periodiem pēc tiem septiņiem laikposmiem, uz kuriem attiecas Padomes lēmums.

Komisija sagaida, ka būs vēl turpmāki ziņojumi, kuros konkrēti tiks apskatīta tiesvedība, kas attiecas uz septiņiem attiecīgajiem laikposmiem un kuros būs sniegtas sīkākas ziņas, apstiprinot to ražotāju maksājumus, kuru tiesvedība nav bijusi veiksmīga. Ja šādas informācijas nebūs, Komisija nespēs pareizi uzraudzīt, vai tiek iekasēta tā nodevas daļa, kas netika iekļauta iemaksu maksāšanas grafikā.

DAŽĀDI

Ziņojumos tiek skarti arī citi elementi, kas pēc būtības neattiecas uz nodevu iekasēšanu tajos laikposmos, uz kuriem attiecas Padomes lēmums, bet kas tiek apskatīti kā kopumā uzlabotas sistēmas rādītāji. Jo īpaši tiek norādīts uz to ražotāju skaita straujo sarukumu, kuriem reģistrēta pārprodukcija; šis skaits ir krities no aptuveni 12 000 2002./2003. gadā līdz 920 (kopā ir aptuveni 48 000 ražotāji) 2005./2006. gadā. Pozitīvās attīstības tendences mazina tas, ka nav pastāvīga ražošanas samazinājuma, kas pēc zināma krituma perioda 2005./2006. gadā ir pieaudzis par 230 000 tonnām salīdzinājumā ar 2004./2005. gadu.

Komisija norāda uz tiesību akta, kas stājies spēkā 2005. gada 25. jūnijā, nozīmīgumu — saskaņā ar to no attiecīgā datuma tiesvedības par papildu nodevām ir tikai administratīvo tiesu kompetencē. Saskaņā ar Itālijas iestāžu Komisijai sniegto informāciju lielāko daļu agrāko pagaidu atcelšanas pieprasījumu ir pasludinājušas civillietu tiesas vai miertiesneši. Līdz ar to, tā kā tiesvedības apjoms ir krietni samazinājies, —jo īpaši tāpēc, ka samazinājies ražotāju skaits, kuri nodevas maksājumu vēl ir parādā, — to risina tikai administratīvajās tiesās, tādējādi nodrošinot administrācijas līdzdalību ikvienā lietā.

SECINĀJUMS

Komisija uzskata, ka Itālijas iestāžu darbības progress, lai atgūtu no ražotājiem pienācīgo summu, piemērojot papildnodevu par laikposmu no 1995./1996. gada līdz 2001./2002. gadam, pierāda pienācīgu iemaksu grafika pārvaldību, nodrošinot, lai nodrošinātu, ka visas kontroles pārbaudes attiecībā uz nemaksāšanas gadījumiem veic reģionālas iestādes ar darbam nepieciešamo rūpību. Komisija atgādina, ka tiesvedību attīstība laikposmā no 1995./1996. gada līdz 2001./2002. gadam un galīgo spriedumu izpilde, ar kuru apstiprina iekasējamo nodevu, ir jādokumentē turpmākos gada ziņojumos.

---

[2] Neatkarīgi iegūta informācija no Itālijas iestādēm.